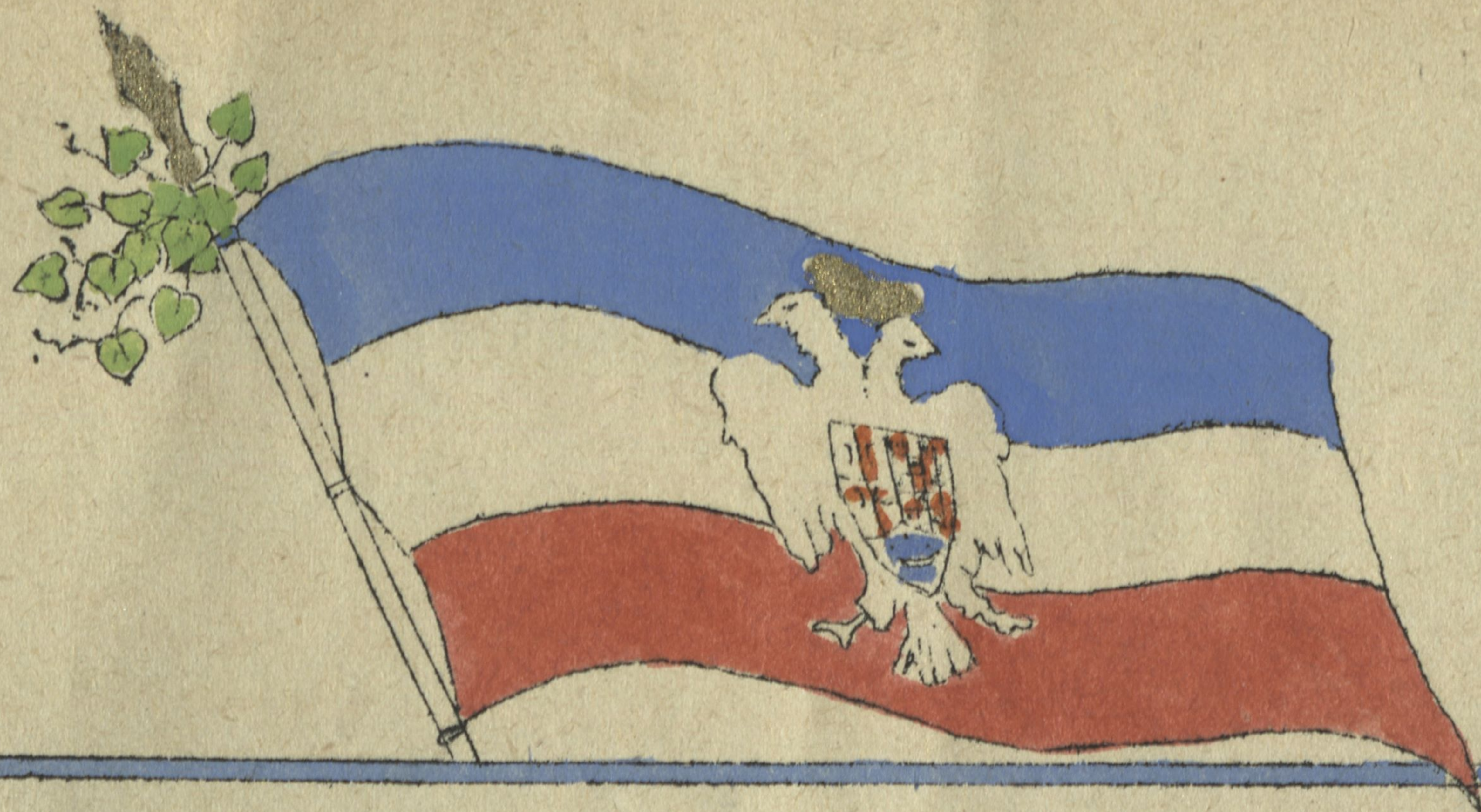

B 2337

MLADA-PRIMORSKA

LEIO I. PRIMORJE-AUGUSTA 1944 ŠT. 1.

MADE IN CANADA

PRIMORSKA SLOVENSKA MLADINA!

Danes prvič med vas vaše narodno glasilo VLADA PRIMORSKA, da vam prinese vašo besedo, katero ste tako dolgo pogrešali. Namenjena je vam, fantom in dekletom. Vam hoče govoriti in vam kazati pot. Bližajo se odločilni dnevi, in od nas samih, primorskih Slovencev in Slovenk je v prvi vrsti odvisno, kaj bo z nami in našo domovino.

Petindvajset let je padal po naših hrbtih bič fašistov. Petindvajset let je skušala vsa Italija zatreti našo slovensko govornico in nam vzeti naše slovensko prepričanje. Napraviti je hotela iz nas Italijane. Mi sinovi in hčere slovenskih staršev, naj bi pljuvali na tisto, kar je bilo našim prednikom najdražje: na svoj slovenski jezik in slovensko narodno zavest.

Petindvajset let so nas skušali podreti na tla, zdaj so se podrli sami. Italija je zdrobljena in majhna. Biti Italijan pomeni biti intrigant in strahopetec. Vsi narodi sveta gledajo na Italijane kot na manjvreden narod. Zato je za vsakega Slovenca in vsako Slovenko sramotno, družiti se z Italijani, pa naj bodo fašisti ali komunisti.

Za nas Primorce in Primcrke ne sme biti nobene razlike med Italijani. Vsi so naši smrtni sovražniki. Vsi mislijo tudi zdaj samo na to, kako bi spet zagospodarili nad nami. Toda zagospodarili ne bodo! Ne fašisti s črnimi srajcami, ne komunisti z rdečimi zastavami. Mi nočemo nobenih! Mi hočemo biti sami svoji gospodarji na svojih primorskih tleh. Mi se hočemo združiti z vsemi Slovenci v veliki Sloveniji in z vsemi Jugoslovani v veliki Jugoslaviji pod žezlom našega kralja Petra II.

Samo svobodna Slovenija v svobodni Jugoslaviji mora biti naša skupna domovina. V njej bomo mi gospodarji. V njej bomo skrbeli za to, da ne bo nikoli noben la-

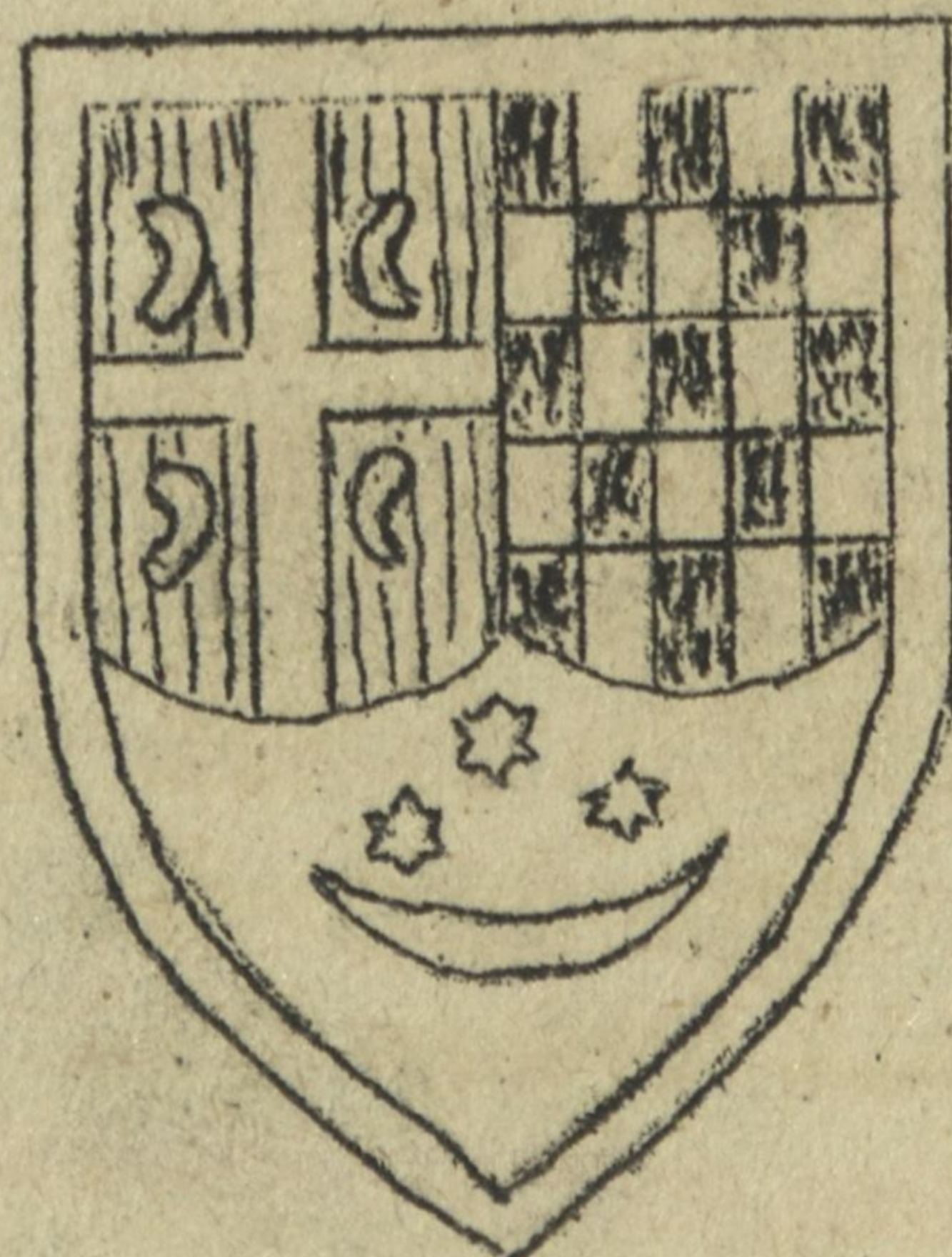
čen Italijan prišel v naše lepe kraje.

Vse to bomo dosegli če bomo složni. Složni pa moramo biti samo pod eno zastavo : pod slovensko in jugoslovansko! Zato proč z vsemi drugimi! Ven z vsemi Italijani! Niti eden ne sme po naši osvoboditvi ostati na Primorskem. Na svojih prsih ne bomo več redili italijanskih gadov!

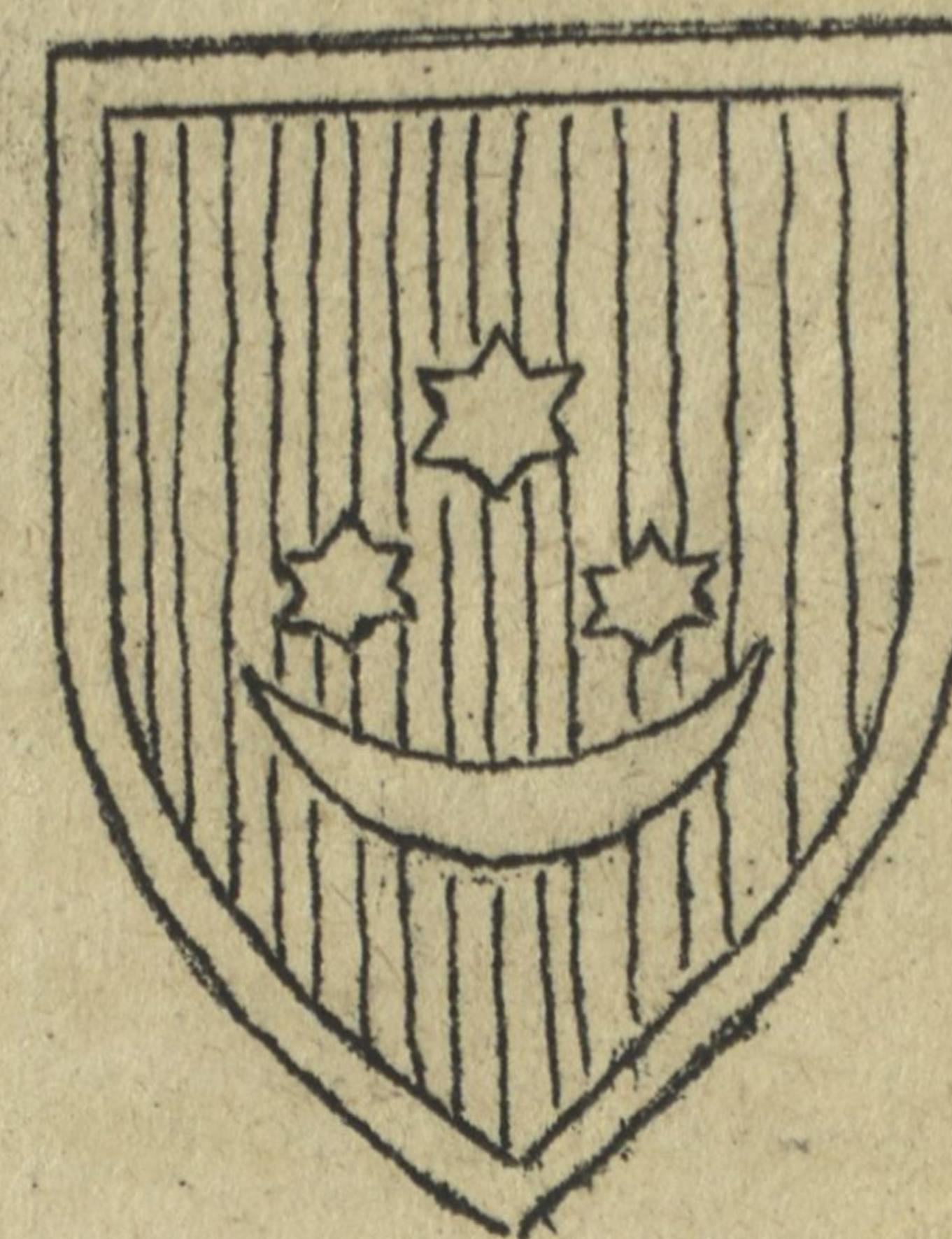
Dan naše svobode se bliža. Pripravimo se na tisti dan! Takrat ne sme biti med nami nobenega izdajalca!

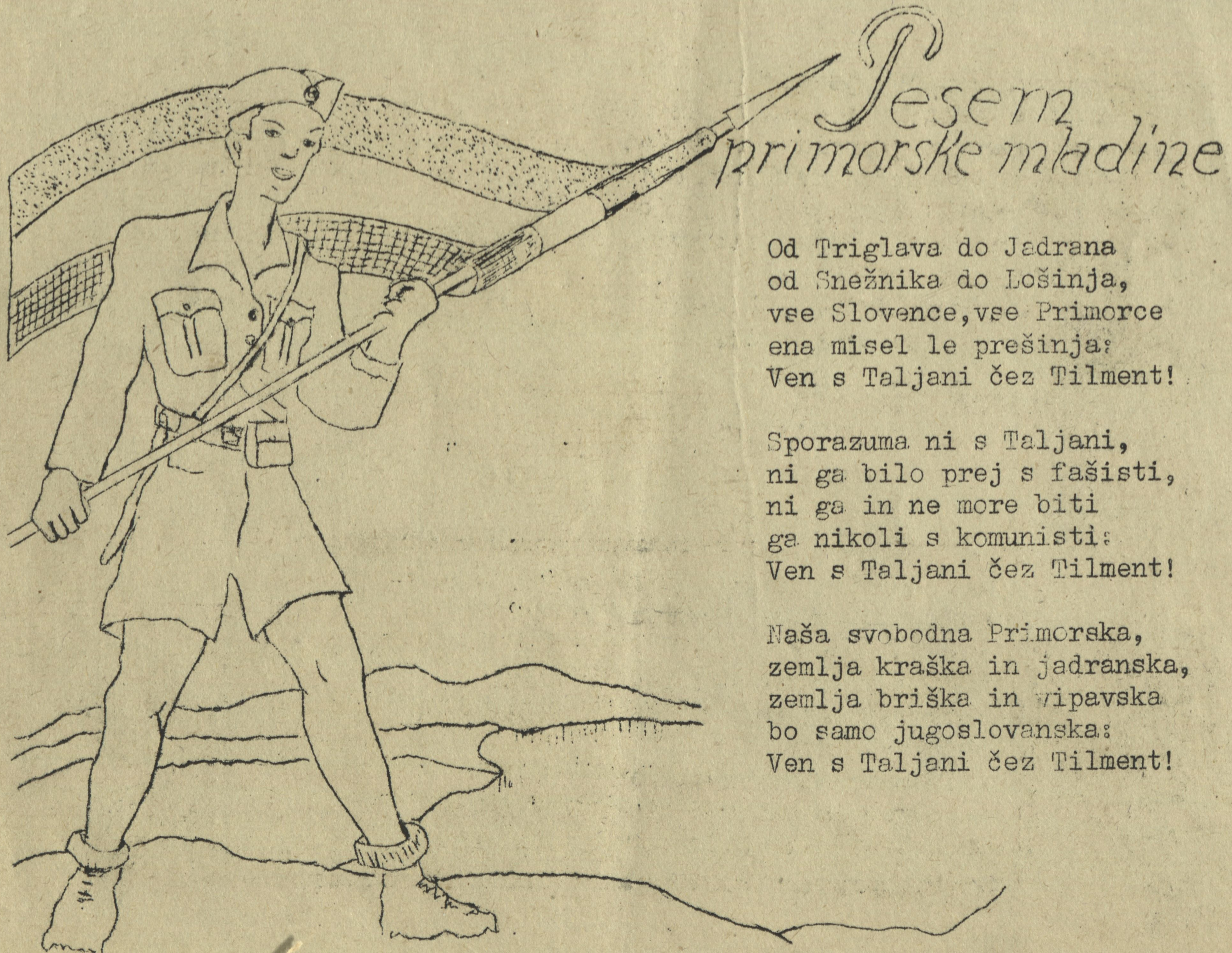
Ko boste Vi prebrali MLADO PRIMORSKO, jo dajte svojim prijateljem in prijateljicam, da jo tudi oni preberejo!

ŽIVELA SVOBODNA SLOVENSKA PRIMORSKA! ŽIVELA SLOVENIJA!
ŽIVELA JUGOSLAVIJA!

Prihaja že dan, ko vojska vsa vstane,
ne kot vojniki izmučena vrsta,
kakor požar,
ki izvrtinči se brizgne in plane
v zubljih krvavih v drveči vihar --
ah, in takrat
šli bomo sami v Ljubljano iskat,
v Zagreb in Belgrad si kralja iskat,
moji bratje z Gorice, bratje iz Trsta ...

Pesem primorske mladine

Od Triglava do Jadrana
od Snežnika do Lošinja,
vse Slovence, vse Primorce
ena misel le prešinja:
Ven s Taljani čez Tilment!

Sporazuma ni s Taljani,
ni ga bilo prej s fašisti,
ni ga in ne more biti
ga nikoli s komunisti:
Ven s Taljani čez Tilment!

Naša svobodna Primorska,
zemlja kraška in jadranska,
zemlja briška in vipavska
bo samo jugoslovanska:
Ven s Taljani čez Tilment!

Primorka sem!

Primorka sem, dekle slovensko,
Slovenca oče sta in mati,
Slovenci vsi so moji bratje,
Slovenka hočem jaz ostati!

Slovensko le bom govorila,
slovenske pesmi le bom pela,
svoj narod večno bom ljubila,
dokler na svetu bom živela.

Zastava belo-modro-rdeča,
zastava moja je edina,
samo pod njo me čaka sreča
in Lahov prosta domovina.

Primorka sem, dekle slovensko,
Slovenca oče sta in mati,
Slovenci so vsi moji bratje,
Slovenka hočem jaz ostati!

JUGOSLAVIJA NAS KLIČE!

Po vsej Primorski gre glas, od hiše do hiše in iz vasi v vas: JUGOSLAVIJA NAS KLIČE! Prišel je odločilni čas, da popelje v svoj novi dom vse Slovence, Srbe in Hrvate, da povsod kjer prebiva naš rod, zbere svoje otročiče.

Tudi mi mladi in najmlajši Primorci slišimo njen glas, glas svoje ljubljene matere.

Tujec nam je hotel iztrgati vero v Jugoslavijo, pa mu to ni uspelo. Potem je prišel med nas rodni brat v tuji službi in hotel nam je dopovedati, da Jugoslavija ne more biti naša domovina. Hotel je, da bi zavrgli Jugoslavijo, kralja, državno jugoslovansko vojsko pod hrabrim vodstvom generala Draže Mihajlovića in sploh vse, kar je res naše, vse, za kar smo se sami borili pred letom 1941 in za kar so se borili naši očetje. Vse to naj bi zavrgli in zatajili na ljubo nekim novim "jugoslovanskim" bogovom, o katerih nismo dotlej še nikdar slišali.

Res je, vse to zapeljivo prišepetovanje nas je nekoliko zmedlo, toda omajalo nas ni. Naša vera v Jugoslavijo je ostala trdna, kakor je trdno in neomajno naše zaupanje v našega mladega kralja Petra II. in njegovo junaško vojsko, ki se pripravlja za našo osvoboditev. Vsi Primorci stojimo za njim in njegovo vojsko, zlasti mi najmlajši, ki smo polni vere v našo boljšo bodočnost. Ta nam bo - - zjamčena šele, ko bodo padle vse sedanje nenaravne meje, ko bomo spet združeni s svojimi slovenskimi brati onkraj Snežnika in naprej tja doli z brati Hrvati in brati Srbi - v novi, svobodni, močni veliki Jugoslaviji!

Naša mlada duša je nepokvarjena - in takšno si mi želimo tudi našo bodočo Jugoslavijo. Želimo pa si jo tudi močno, kot kraško skalo, da se bo obrnjenih novih mejah razbil vsak tujčev pohlep.

JUGOSLAVIJA NAS KLIČE, kliče nas v zbor, vse stare in mlade, ki hočemo v

njen novi dom. Kliče nas v zbor, da zavihnemo rokave in tudi sami storimo poslednje za svojo osvoboditev, za svojo rešitev. Kdor se bo zanjo boril, mu bo svoboda najlepše plačilo. Kdor bi jo pa izdal, ga čaka samo smrt!

Mi mladi Primorci in Primorke, ki se uvrščamo v vojsko našega kralja Petra II. za svobodo naše zemlje, pa nočemo umreti. Mi hočemo živeti - živeti svobodni v svoji svobodni državi.

Zato bomo s svoje svete zemlje pognali ne le vse tujce, temveč tudi vse domače izdajalce, ki so v tuji službi pljuvali na lastno mater - - Jugoslavijo.

Če nas sedaj Jugoslavija kliče v zbor, mi mladi Primorci in mlade Primorke prav dobro vemo, da je zbor samo za praporom kralja Petra II. in njegove hrabre vojske pod vodstvom junaškega generala Draže Mihajlovića.

PRIMORCI IN PRIMORKE, V ZBOR ZA SVOBODO!

NOVA "GIOVINEZZA"

Giovinezza, giovinezza
zdaj bežimo iz Arezza,
jutri bomo iz Treviza,
vsak naj naglo se podviza!

Viva duce Mussolini!
Skriva se ko polh v duplini.
Eja, eja, alala,
kdo iz luknje ga zbeza!

Živela je nekoč žaba, ki ji je bilo ime Italija. Tista žaba je bila revna ko cerkvena miš, lačna pa ko volk. Ker je bila torej vedno hudo lačna, sama pa ni imela ničesar, je začela hlastati po svoji okolici. Kot rojena tatica je kradla na vseh straneh in požirala vse kar je mogla doseči. S požiranjem tujih kosov je pa dobivala vedno večji tek in pričela se je strahovito napenjati, da bi lahko še več požrla. Tako je požrla najprej vse primorske Slovence in Hrvate, potem se je spravila nad Abesince in Albance. Ker pa ni mogla nobenih prebaviti, je bila vseeno še bolj lačna in se je nazadnje lotila požirati še Grke, potem Francoze, Arabce, Črnogorce in Dalmatince in nazadnje je hlastnila še po Ljubljani. Tako je bila že strahovito napihnjena in izgledala je kakor pošasten zmaj.

Pa ji le še ni bilo zadosti. Pripravljala se je, da bo žrla še dalje. Tedaj so se pa čez morje pripeljali junaški vitezi, sunili žabo Italijo v trebuh, in žaba se je v trenutku - razpočila. Od vse prej tako velikanske žabe je ostala samo še gnusna sluzasta koža.

Vsa ljudstva, ki jih je prej požrla, a jih ni mogla prebaviti, se zdaj izmotavajo iz te sluzaste kože.

Tako se pač zgodi vsaki mali žabi, ki se zaradi lakotne požrešnosti preveč napihne.

Bricigoj, Krasovan in Rezijanko

Bilo je pred skoraj 1400 leti, ko so živeli v Gradišču ob Savi trije bratje kneževiči: Bricigoj, Krasovan in Rezijanko. Vso mrzlo zimo so sanjali o toplem soncu in ko je spomladi skopnel sneg, je dejal najstarejši Bricigoj svojim bratema:

"Meni se je nocoj sanjalo, da se razprostira onkraj zahodnih gor prelepa, sončna in topla dežela. Ali bi šla z menoj? Pojdimo jo poiskat!"

"Pojdeva!" sta veselo vzkliknila Krasovan in Rezijanko.

Bricigoj je sklical na gradišče tri čete hrabrih mladih Slovencev, se postavil sam na čelo prvi in dejal Krasovanu:

"Brat moj dragi, vzemi ti drugo četo in kreni z njo proti jugozahodu, in ko dosežeš ravnino onkraj gor, se obrni proti severozapadu do velikega mesta ob mali reki! Tam se najdeva".

"Storil bom tako kakor si mi ukazal", je odgovoril prvi brat Krasovan, se postavil na čelo svoji četi in odšel z njo proti jugozahodu. Korakal je mimo se-danje Vrhnike, čez Logatec na Col, odtam k reki Vipavi in ob njej do Gorice, kjer je krenil čez Krmin proti Čedadu.

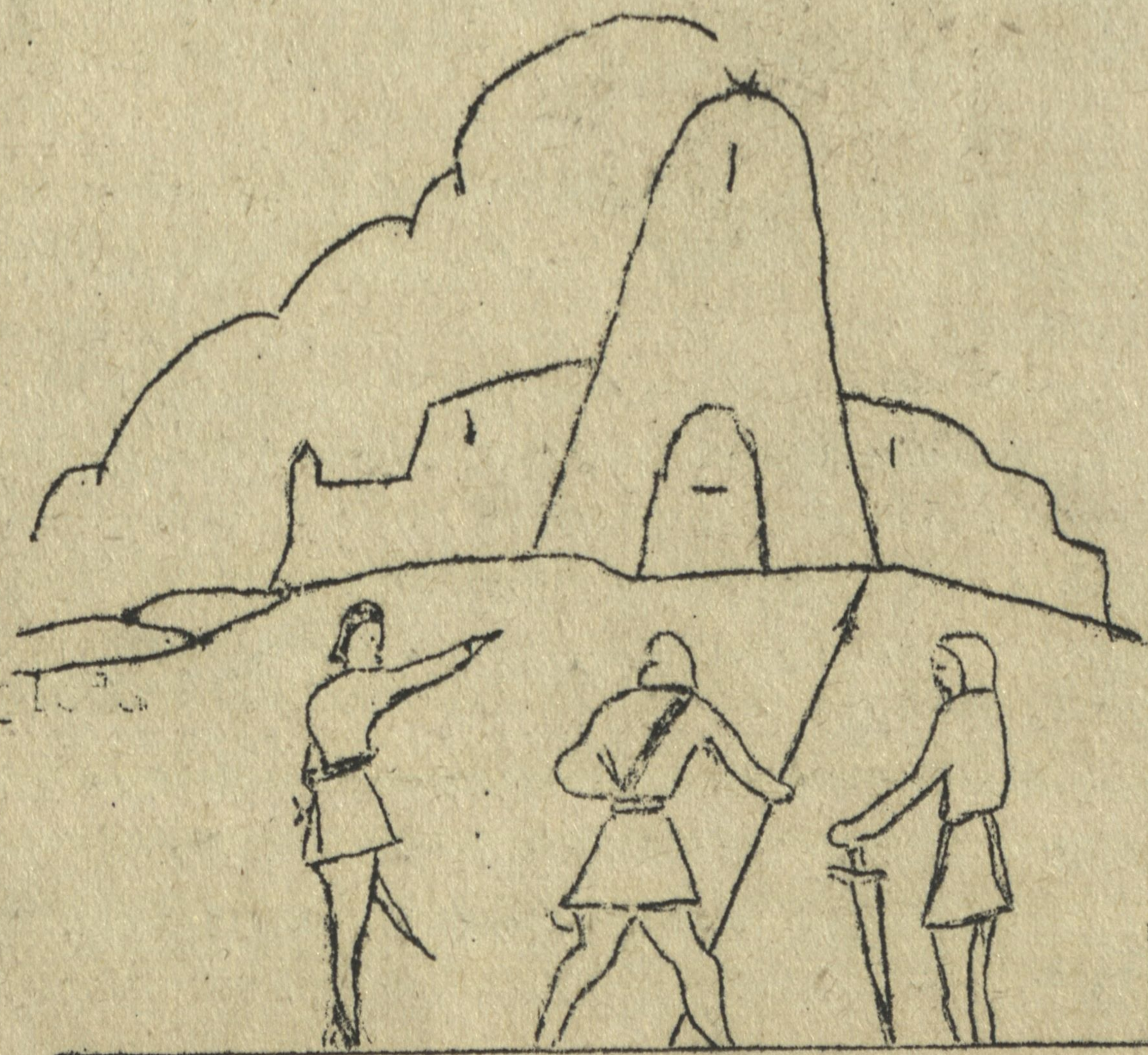
"Tako je za prvim bratom je poklical najstarejši kneževič Bricigoj svojega drugega brata Rezijanka in mu dejal:

"Brat moj ljubljeni, vzemi ti tretjo četo in kreni z njo proti severozahodu in ko dosežeš dolino onkraj gor, se obrni proti jugovzhodu do velikega mesta ob mali reki! Tam se najdeva".

"Storil bom kakor si mi ukazal", je odgovoril brat Rezijanko, se postavil na čelo svoji četi in odšel z njo proti severozahodu. Korakal je do izvira Save, čez sedanji Trbiž do reke Bele in ob njej do Tilmenta, kjer je krenil čez Tarčent proti Čedadu.

Najstarejši kneževič, Bricigoj, je odšel s svojo junaško četo kar naravnost proti zahodu. Hodil je skozi gozdove okoli sedanje Idrije, ob reki Idrijci do Soče in potem čez gore do Nadiže, kjer je krenil čez Št. Peter proti Čedadu.

Ko je preteklo devet dni in devet noči od trenutka, ko so trije bratje kneževiči zapustili svoje rodno gradišče ob Savi, so se vsaki s svojo vojsko znašli pred obzidjem močno utrjenega longobardskega Čedada. Longobardski kralj Gizulf se je močno raztogotil, ko so mu njegovi stražniki sporočili, da so se utaborili pred njegovim mestom trije slovenski kneževiči s svojimi četami. Ves zelen od jeze je skočil na konja in odjezdil proti slovenskemu taborišču. Tam se je ustavil in vprašal tri brate, čemu so prišli in kaj bi radi. Kralj Gizulf je sicer zelo mrko gledal in je bil do zob hudo oborožen, toda trije slovenski bratje kneževiči se ga niso prav nič ustrašili in najstarejši Bricigoj mu je odgovoril: "Zakaj smo prišli in kaj bi radi, vprašuješ? Dobre, pa ti bomo povedali. Prišli smo sem

da postanemo tvoji sosedje. Te prisojne griče in doline med Sočo in Tilmentom bodo naselili moji ljudje".

"Vso kršno planoto med Sočo in Jadranom bodo naselili moji ljudje", je dodal drugi kneževič Krasovan.

"Vsa zahodna pobočja gor med Sočo in Belo bodo naselili moji ljudje", je dodal tretji kneževič Rezijanko.

Kralj Gizulf se je tedaj zaničljivo nasmehnil in rekel prezirljivo: "Zgodi se lahko kakor želite, samo prej se morate pomeriti z menoj in mojo longobardsko vojsko. Če nas premagate, bo vse kar hočete vaše, če pa mi premagamo vas, bo ste vi moji sužnji. Najbolje pa je, da kar odložite orožje, kajti ni jih še mati rodila junakov, ki bo mogli premagati mene in moje vojščake".

"To bomo šele videli!" so ponosno vzkliknili vsi trije slovenski kneževiči in potegnili meče iz nožnic. Tako so storili tudi vsi njihovi slovenski bojovníki in za njimi Gizulf in njegovi Longobardi. Kakor bi trenil se je pričela strahovita bitka. Trajala je tri dni in tri noči in bojna sreča se je nagibala zdaj na slovensko, zdaj na longobardsko stran, toda četrtega dne zjutraj so bili Longobardi z njihovim knezom Gizulfom popolnoma poraženi in Slovenci so zmagoslavno vkorakali v starodavni Čedad.

Devet dni in devet noči so trije slovenski bratje kneževiči s svojimi zmagovitimi vojščaki slavili zmago nad Longobardi, potem so se pa napotili vsak na svoje novo ozemlje in ga naselili s svojimi rojaki. Bricigoj je zase

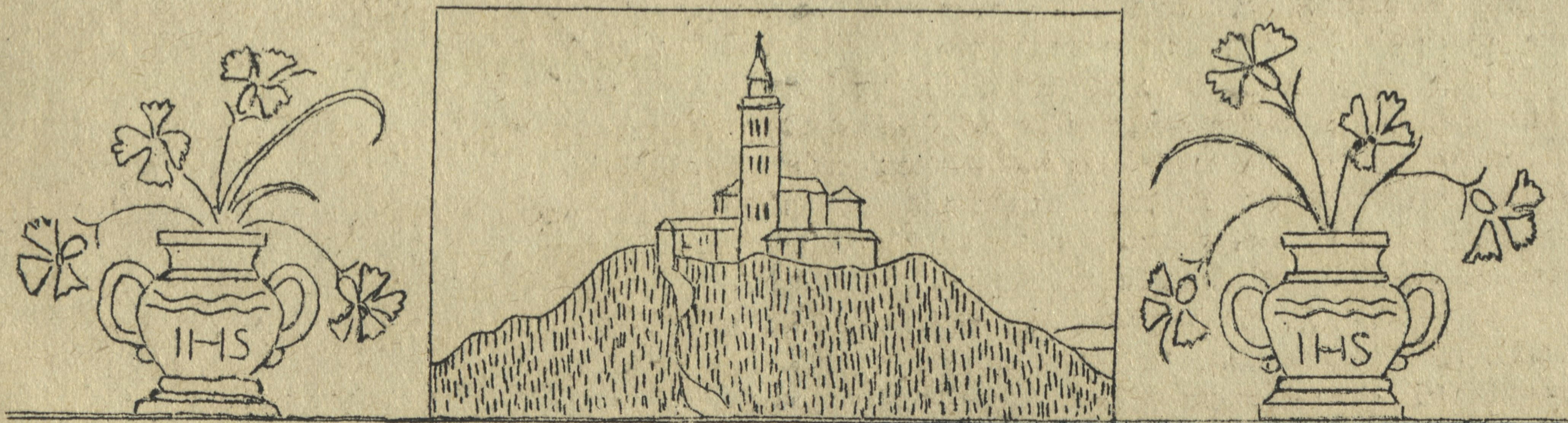
del Brda med Sočo in Tilmentom, in njegovi potomci se še danes imenujejo po njem Brici. Krasovan je zasedel Kras med Vipavo in Jadranom in njegovi potomci se še danes imenujejo Kraševci. Rezijanko je zasedel doline in pobočja ob Beli in njegovi potomci se še danes imenujejo Rezijani.

K Bricem, Kraševcem in Rezijanom so pozneje često prihajali Longobardi, potem Furlani in nazadnje Lahji ter jim pravili: "Prodajte nam svojo domovino! Plačamo vam zanjo kar hočete".

Brici, Kraševci in Rezijani pa so vselej odgovarjali:

"Ne prodamo je, ker je tudi kupili nismo. Pribojevali smo si jo s svojimi meči, zato je naša in bo ostala naša do konca sveta".

In tuji kupčevalci so morali oditi praznih rok iz Rezije, Brd in s Krasa. Leta 1918. so pa prišli znova Lahji in ker so vedeli, da jim naše zemlje ne prodamo, so hoteli kupiti naše duše, češ, ko bodo naše slovenske duše, bo tudi naša slovenska zemlja. Pet in dvajset let so pa zaman čakali, da bi jim potomci Bricigoja, Krasovana in Rezijanka prodali svoje duše. Niso jih in ne bodo nikoli.

PRISEGA

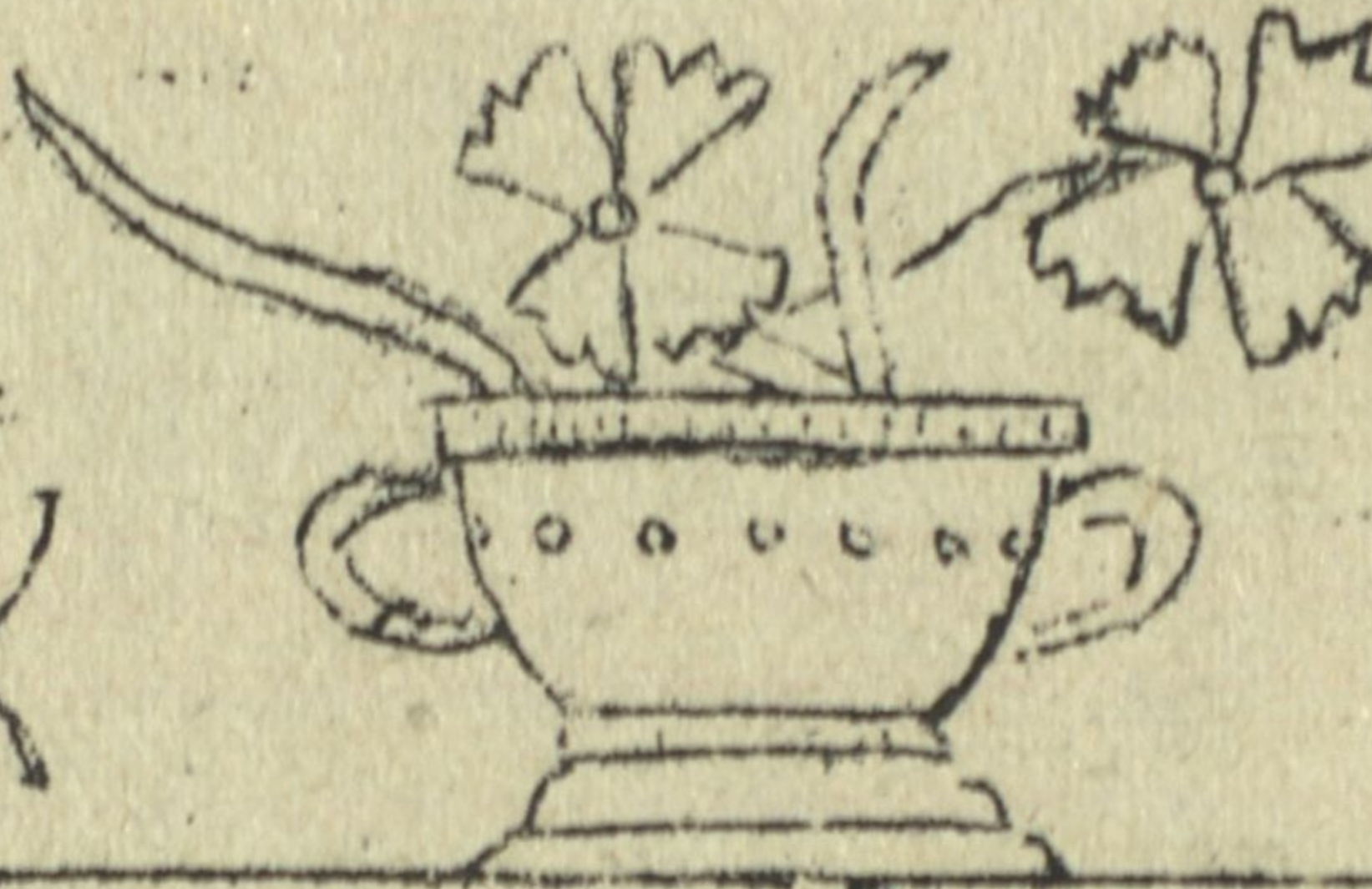
Ne damo Lahom naših tal,
ne damo govorice,
mi smo semen slovenskih kal,
rod Trsta in Gorice;
naj se glasi ko bojni rog,
da sliši zemlje širni krog:
v to nam pomagaj Bog!

Dokler je v žilah kaj krvi,
branili bomo zvesto,
kar terja vest, kar čast veli --
v zbor Jugoslavije četó;
prost bodi Soče bistri tok
in prost Jadrána sinji tok,
in to nam pomagaj Bog!

Od Gospe svete do morjá,
Od Vidma do Dunáva
naj prapor en sam vsem vihrá,
naj beli orel plava;
junaških src in čilih nog
gremo za Petrom v bratski krog,
v to nam pomagaj Bog!

SLOVENSKI JEZIK

Bratje in sestre! Italijani so pregnali že pred mnogimi leti slovenski jezik iz naših primorskih šol in odpodili naše učiteljstvo. Mi vsi, ki zdaj doraščamo, smo hodili v italijanske šole, govorili smo v njih samo italijansko in imeli za učitelje in učiteljice same Italijane. Ti so nam hoteli dopovedati, da je italijanščina najlepši jezik.

Jaz pa vam pravim, sošolci in sošolke, da ni naš slovenski jezik nič manj lep kakor je italijanski, za nas Slovence in Slovenke je pa še dosti lepši, ker je naš materni jezik. Slovenščina je eden najlepših slovanskih jezikov. Slovenščina je pa tudi star jezik in v njej so se ohranile mnoge slovanske besede, ki jih drugi slovanski jeziki nimajo več in morajo zato uporabljati tuje, neslovanske. Slovenščina je tudi najbolj čist slovanski jezik. Za vsako stvar ima svojo slovensko besedo.

Mi mladi primorski Slovenci in Slovenke zdaj tega žal ne vemo, ker se nismo mogli v šolah učiti čiste in lepe slovenske govornice kakor so se jo lahko učili mladi Slovenci in Slovenke v Jugoslaviji, kjer so bile vedno vse šole, od ljudskih do najvišjih, samo slovenske. Mi tega tudi zato ne vemo, ker nam Italijani niso dovolili, da bi brali slovenske knjige in liste.

Zdaj take liste in knjige že lahko dobimo in kmalu bomo dobili tudi slovenske šole, slovenske učitelje in učiteljice in italijanščina bo izginila s Primorskega. Bratje in sestre, pričnimo se zato sami učiti lepe svoje slovenščine! Berimo slovenske knjige in liste kjer in kolikor jih moremo dobiti! Slovenci imamo na tisoče in tisoče prelepih slovenskih knjig, ki so lepše in boljše kakor italijanske.

Obenem vas pa prosim, ne govorite nikjer in nikoli več italijansko! Pozabite ta jezik naših tiranov, ki so nas mučili pet in dvajset let bolj kakor afriške zamorce. Pred petindvajsetimi leti ni noben Slovenec na Primorskem -razen v Trstu in Gorici - znal italijansko. Zato tudi mi ne maramo več znati. Če zato slišite še koga med vami, da hoče govoriti italijansko, mu obrnite hrbet in izločite ga iz svoje družbe! Tudi po -sameznih besed in izrazov ne uporabljajte. Če za kakšno italijansko besedo ne veste lepe slovenske, vprašajte svoje starše ali kakega drugega človeka, ki to ve, da vam bo povedal.

S tistim dnem, ko bo Primorska dokončno in popolnoma svobodna in ko bomo pognali zadnjega Italijana, mora biti za vselej konec vsake italijanske besede pri nas.

NIKDAR NE BOMO POZABILI. Leta 1918. so prišli k nam Italijani z belo zastavo in godbo. Njihov kralj in njihovi ministri so se svečano obvezali, da bodo spoštovali naše pravice. Čez nekaj mesecev pa so prelomili besedo! Pričeli so barbarsko preganjati naš narod, nalivali so nas z ricinom, pretepali, mučili in ubijali so naše ljudi. Kradli in ropali ter požigali so naše lepe domove. Na deset in deset tisoče naših bratov in sester je bilo pregnanih v svet! Kdo je delal to? Italijani, brez razlike če je kdo gospod, delavec, kmet, obrtnik ali trgovec. Vsi so bili enaki, in so tu -di danes, pa naj bodo fašisti, socijalisti ali komunisti. Vsi nas sovražijo! Zato z Lahi ni mogoč nikak sporazum!

VEN IZ DOMOVINE!

(Po napevu laške himne "Inno di Mammelli")

Vsak grob oživi se,
vsak mrtvec zbudi se,
mučenci vsi naši,
iz grobov so vstali.

Zdaj meč zagrabimo
in v srcu nosimo
z ljubavjo plamtečo
slovanski Balkan!

Zdaj ven iz domovine,
zdaj ven, ker je čas že!
Zdaj ven, ker je čas že,
nesramni Talijan!

(To pesem so prepevali naši očetje ob prevratu leta 1918.)

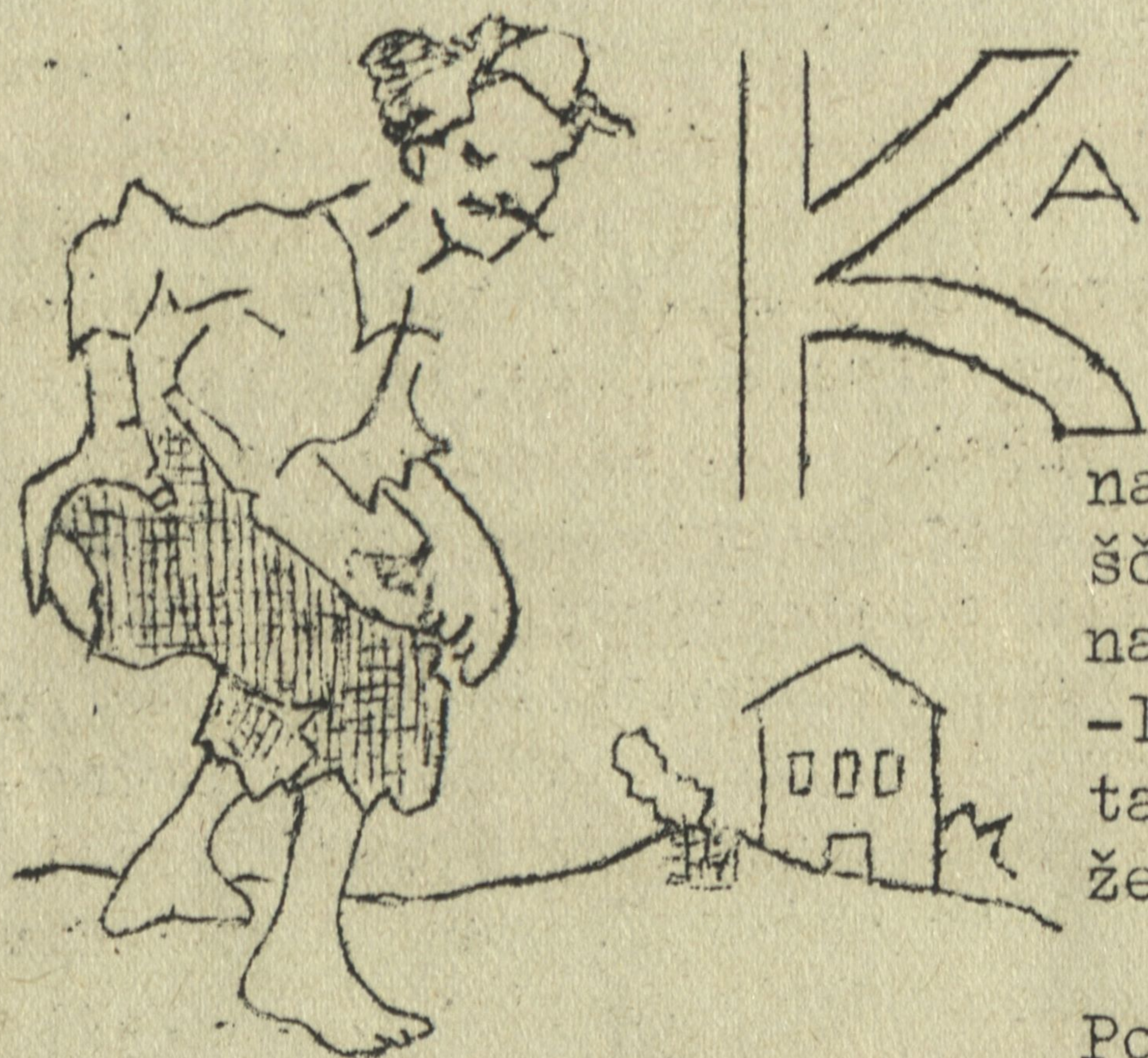
KLIC-NANOŠKIH-VIL

V preteklih časih so živele v nanoških gozdovih gorske vile. Podnevi so bivale v podzemeljskih gradovih, ponoči so odhajale na plese v mesečini. Samo kadar je pihala burja z Nanosa, so se spustile na njenih krilih čez Vipavo, Kras do morja ter trosile na tihe vasi Slovencev svoj vilinski blagoslov in trte so potem rodile najboljše vino, sadno drevje se je šibilo pod plodovi in njive so dajale stoteren pridelek.

Lepo je bilo tedaj življenje Slovencev, da bi ga znali še ceniti. Prevzeli so se in se začeli med seboj prepirati. In prepirali so se tako dolgo, da so izgubili svobodo. Zaman so jih vile rotile in prosile, naj se spametujejo in postanejo zopet složni, zato so se žalostne umaknile v svoje gradove. Nikoli več niso odletele nad Vipavo, Pivko, Kras, Brda in morje, da bi še trosile blagoslov Slovencem. In Slovenci so se prepirali dalje, sprti na nešteto strank. Šele ko je prišlo nad nje največje zlo, zlo črnega fašizma, so se znova združili v eno. In vile z Nanosa so spet obljubile svoj blagoslov.

Toda hudobni divji mož Modrasovec s Čavna, ki mu je trpljenje Slovencev prijalo, se je tedaj dvignil v grmečem oblaku nad Primorje ter zasejal po njem gadove zobe. In iz teh gadovih zob so zrasli čez noč bojevniki za rdeče zlo-komunisti-se združili z vsemi sovražniki ljudstva in znova razdelili Slovence na dva dela. Rdeča groza je napolnila Primorje, in tekla je kri in goreli so domovi.

Nanoške vile zdaj jočejo in žalostne čakajo v svojih podzemeljskih gradovih, kdaj se bodo primorski Slovenci spet spametovali in se bratski združili le za en boj, boj za slovensko svobodo v Petrovi Jugoslaviji. O, kadar se bodo, potem se bo vrnil blagoslov nanoških vil v vse domove, in lepo, silno lepo bo na Primorskem.

KAMOR PRIDE ITALIAN - PRIDE REVŠČINA

Ko so l.1918.prišli k nam Italijani,so rekli,da nam prinašajo kulturo v resnici pa so nam prinesli revščino.Pod Italijo so Primorci obubožali.Glavna pridelka naše dežele sta vino in sadje.Ne vina ne sadja nismo mogli spraviti pošteno v denar.Vse smo morali prodajati tako poceni,da nismo nič zaslužili.Tako je bilo na deželi.

In kako je bilo v primorskih mestih?Še slabše.Poglejmo si samo Trst!V pet in dvajsetih letih pod Italijo je ostal tak,kakršnega je zapustila stara Avstrija.Na prste lahko seštejemo hiše,ki so jih sezidali v Trstu v tem času.Tudi število prebivalstva se ni pomnožilo.

Nikjer ne vidimo v okolici Trsta nobenih vil in hiš,ki bi si jih zgradili manj premožniljudje.Prav tako je po drugih primorskih mestih.Povsod zanemarjenost in revščina.

Pa pogledjmo čez staro mejo v Jugoslavijo!Beograd se je povečal od l.1918.,ko je štel nekaj nad 85.000 prebivalcev na skoraj pol milijona ljudi.Zagreb je narastel od 90.000 na 350.000,Ljubljana od 40.000 na 100.000,Maribor od 30.000 na 60.000,Celje od 7000 na 20.000 prebivalcev.V nekaterih teh mest je bilo sezidanih v času od ustanovitve Jugoslavije več novih hiš,kakor je bilo prej vseh.In kar je najbolj važno:največ hiš so sezidali mali trgovci,obrtniki,uradniki in delavci.Ko boste stopila v naša mesta,trge in vasi onkraj sedanje meje,boste videli,da je to res.Povsod boste videli lepe hišice z vrtovi,videli boste ogromne stavbe s trgovinami,pisarnami in lepimi stanovanji,videli boste nove tovarne kjer dela na desetisoče delavcev in delavk.

Če nam ne bi bili Lahji leta 1918. ugrabili Primorske, bi bil Trst že davno dosegel 300.000 prebivalcev ali pa še več. Prav tako bi bila narastla Gorica in povečala bi se druga naša mesta. Okoli teh mest bi bilo nastalo na tisoče novih vil in hiš manj premožnih ljudi. Primorski kmet bi lahko prodajal svoje vino in sadje, pa tudi povrtnino v slovenske in druge dežele, v katerih ne rastejo trte in ne uspeva žlahtno sadje.

Prav tako se ne bi bili pritepli k nam lačni in sebični Lahji, ki so nam vzeli še tisti zaslužek, kar ga je bilo. Ne bili bi privandrali k nam italijanski učitelji, podeštati, karabinerji, obrtniki, trgovci, delavci in na tisoče raznih laških lenuhov in zajedalcev. Vsa ta mesta in službe bi imeli mi. Bilo bi še preveč mest za pridne roke. In kar je glavno, bili bi gospodarji svoje lastne zemlje.

Po vsem tem lahko res rečemo: KAMOR PRIDE ITALIJAN, PRIDE TUDI REVŠČINA!

Ne nočem služiti
svoj hočem gospod sedaj biti!
Saj kruha mi tu predovolj je,
rodi mi ga trta in polje.
(Simon Gregorčič)

KAJ MORAŠ VEDETI?

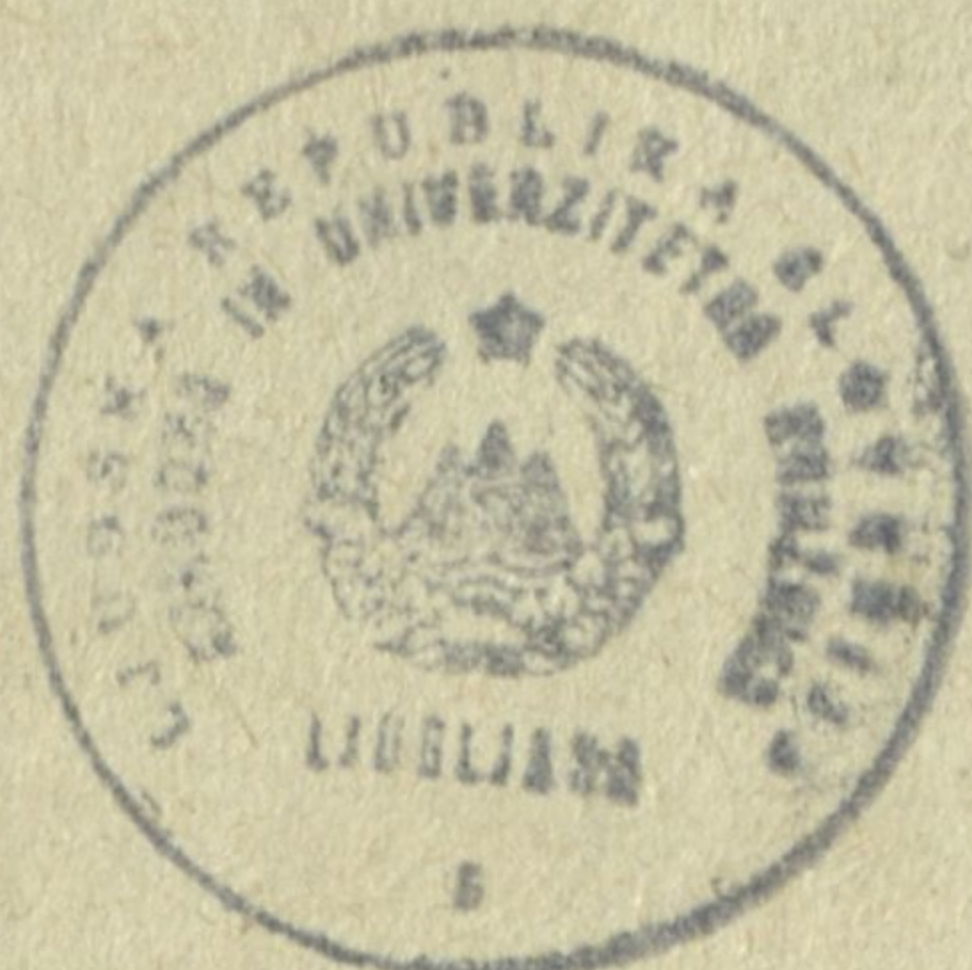
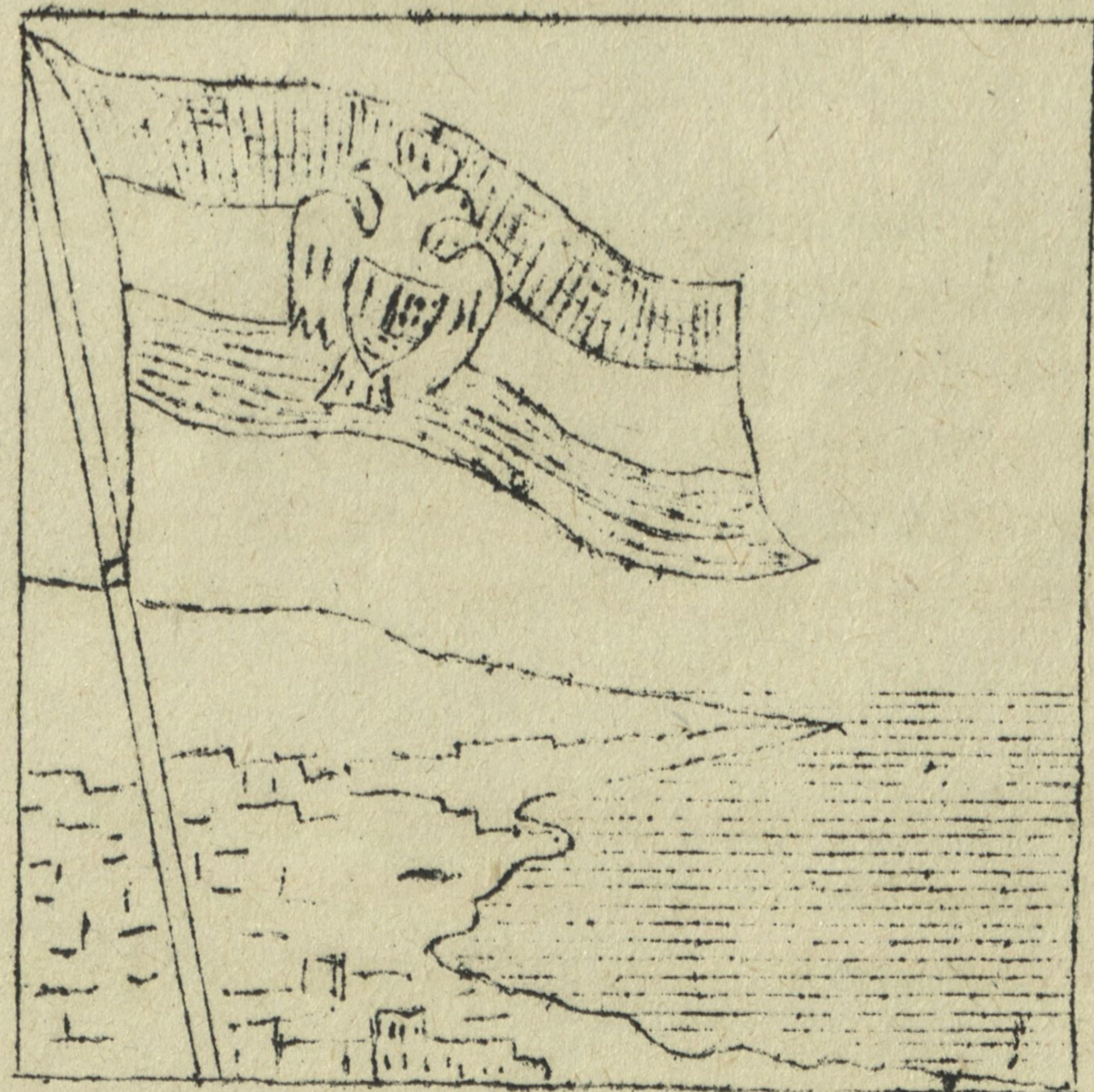
DVATISOČLETNA KULTURA. Italijanski učitelji in učiteljice so nas učili v italijanskih šolah, da so Italijani že več kot dvatisočlet kulturnen narod. Niso nam pa povedali, da so njihovi predniki, stari Rimljani, kulturo ukradli. Ukradli so jo starim Grkom. Od Grkov so stari Rimljani vzeli svoje bogove in vero. Od Grkov so vzeli svojo znanost. Od Grkov so vzeli orožje in način vojskovanja. Od Grkov so vzeli vzorce za gradnjo ladij. Od Grkov so vzeli tudi mnogo besed in izrazov, ki jih sami niso imeli. V zahvalo za to so pa Grke zaslužnjili. Sploh so stari Rimljani živeli samo od tega, da so kradli in ropali premoženje in dežele drugih narodov. Bili so pač vredni predniki svojih tatinskih naslednikov - Italijanov.

SLOVENCİ SMO KULTURNEJŠI OD ITALIJANOV. V Italiji je še zdaj na milijone Italijanov in Italijank, ki ne znajo ne pisati ne brati. V nekaterih pokrajinah jih zna pisati in brati komaj polovico, v južni Italiji pa le 25 od 100. Slovenci smo se že pred četrto stoletje lahko ponašali s tem, da smo imeli na vsakih sto Slovencev in Slovenk komaj pet takih, ki niso znali pisati in brati. V Jugoslaviji se je število nepismenih še znižalo, tako, da lahko rečemo, da ni nobenega odraslega Slovenca in nobene Slovenke, ki ne bi znala pisati in brati.

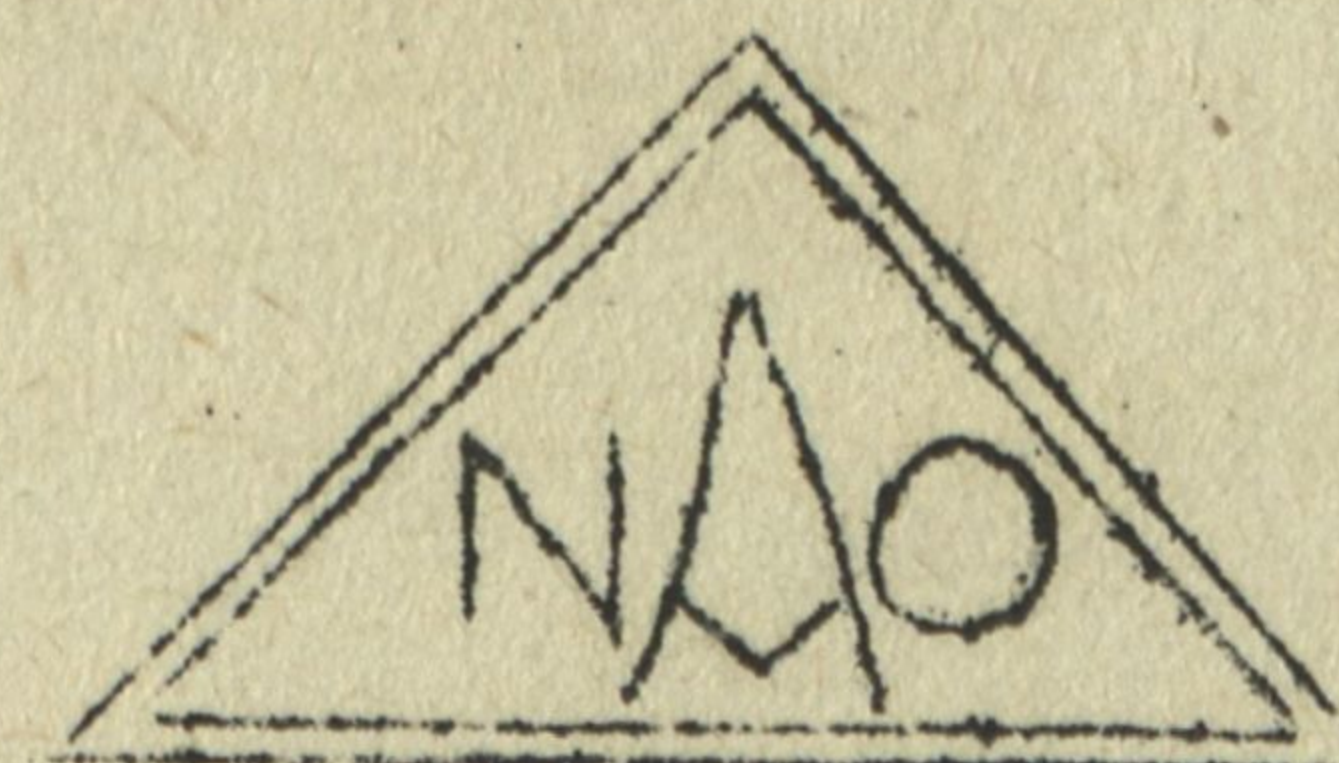
SLOVENSKE KNJIGE. Slovenci smo pred to vojno izdajali v Jugoslaviji dosti več knjig kakor Italijani če vzamemo za razmerje število Slovencev in število Italijanov. Italijani so tiskali n. pr. največ 10.000 izvodov mladinskih knjig, v Sloveniji je

tiskala Mladinska Matica po 20.000 knjig. Knjige Mohorjeve družbe so se tiskale običajno nad 100.000 izvodov. Slovenci smo sploh glede izdajanja in branja knjig sorazmerno prvi narod v Evropi. Razen tega so slovenske knjige povsod priznane kot najlepše, ki daleč presegajo posebno italijanske. Kaj bi bili pa šele dosegli, če nam tatinski Italijani ne bi vzeli naše Primorske! Pa naj polentarji še rečejo, da smo barbari.

SLOVENSKI TRST. Pred 300 leti je živel v Trstu več Slovencev kakor Italijanov. Šele potem so se začeli v Trst priseljevati Italijani iz Italije. Še bolj so se priseljevali potem, ko je l. 1918. prišel pod Italijo. Italijani so pregnali iz Trsta okoli 50.000 Slovencev in drugih Slovanov, prignali pa v Trst dosti nad 100.000 Italijanov. Ker je bil Trst nekoč naš in ker stoji na slovenski zemlji, mora postati spet slovenski. Italijane bomo iz Trsta pognali nazaj tja od koder so prišli. Potem se bodo vrnili v Trst vsi oni naši ljudje, ki so jih naduti Lahji pognali na vse strani sveta. V slovenskem in jugoslovenskem Trstu bodo našli delo vsi naši ljudje. Tako bo postal Trst res slovenski. Trst bo ponovno oživel v vsej svoji veličini in bogastvu ter bo rešen pogina, kateremu je zapisan če bi še nadalje ostal v rokah zanikrnih Italijanov.

TRST MORA PRIPADATI SLOVENIJI IN SLOVENIJA JUGOSLAVIJI!

REKA-TRST-GORICA
NAŠA-SO-PRAVICA...

NAO

